

"**תְּפִירָה** - מִן-אֶלְעָגָם **בְּפִירָה**

מי אדר ירושען בן לוי משומם בר קפרא יבל
הטיקיט שליש בעזות בשבח ניזול משלש
פרדעניזט מטהבלו של משה ומדינה של ניזונם
ומטהלהת נוג ומגנו מטהבלו של משה כחיב
רבא יומכתייב הרטם הינה אנכי שלוח לכלמיגען
הוילא עט האחים

את יום השם ליום קידשו, ששת ימים תעבד ושביתת כל מילאכתך:
השביעי שבת ליהוה אליטך לא מנוח כל מלאכה אתה
זוכה עבדך ואמתך ובכמלה גורגה אשר בשעריך: כי שמת
עשה יהוה את הימים ואת הימים אהדך את הימים ואת היכל-
לחת יונם ביום השביעי על פון בירה יהוה את יום השם

בלי מזרים שענבר או תחענג על ה' והרכבתך על בתי הארץ והאכלהך
את אלה הנביא לפני בוא יום ונו' מרינה של נידוגם בחזיב דבא יום וכחיב
התרם יום עבירה הווים הרוזא מלחלמה עג ומונג כתיב הכא יום וכחיב הרם
בימים בא נון אד' יותן משומך רב' יוסי כל המענג את השבחה העטנן לו נטה

ט' ט' ט' ט'

אמר רבא

חת באמנה יקבע עחים להודה עפקת בטיר צפית לישועה
בענין אגדתתני

פלח ברגמה הגדת דבר מתחדש

ארבעה דברים נאמרו בשבת שניים מן חторה ושניים מדברי סופרים והן מפורשין על ידי חכמים. שבchorah זכור ושמור. ושהנפרשו על ידי הנכאים כבוד וגונג שנאמר וקראת לשבת עוגן ולקדושה ה' מכובד: ב' יארות כבוד זה שאמרו חכמים מצוחה על אדם לרוחין פניו ידיו ורגלו בחמתן בערב שבת מפני בבוי השבח [ה] ומתחערף עציתית וושב בוכובד ראש מיהל להקבלה פניו. השבת כתו שהוא יוצא לקראות המלך. חכמים הראשונים היו מקבצין תלמידיהם בערב שבת ומתעטפים ואומרים בוואו ונצעז (ה)

רָא אֶבְדָּלָה נִמְשְׁלָה. כַּאֲשֶׁר הָאָזְן וְטֹהֻל יִשְׂמַח וְכַתְבֵּנִי.
סָגָר עַל-עַלְעָלָן דָּא'

כונס'ה מ'ת'ס'ה

ה ר' נזען אותו החרואה לאמר הטעניא השמיימה וספר הכוכבים אם מוכן לסתור אתם פאקיר לו באה יתיה ורעה: **טרכז**

מ' קדש מֶלֶךְ עִיר-מִלּוֹקָה, קֹוַיִ צָאֵי מִתּוֹךְ
הַרְבָּבָה, רַבְּנֶיךָ שָׁבֵת בְּעַמְקַדְּבָּבָא, וְדוֹאָ
וְחַמּוֹל עַלְכֶם דְּמָלָה:
ה' תְּנַצְּרֻ מַעֲפָר קֹוַי, לְבָשֵׁי בְּגָדוֹת פְּאָרָףָה
עַמִּי, עַל יְדֵיכֶן יְשִׁיּוֹת דְּלַחְטָיִם, גְּרָדָה
וְאַרְבָּשָׁן וְאַלְהָה:

האותה אמךת ה'טיב איטיב עמל יי
האותה אה-ערעד' בחול ה'ט אשר לא-יקטר מרוב: **ו-ט'ר' ר-ט'ר'**

۲۷۳

ישניה אדם חשוב ביוורן . ואין דרכו ליקח דברים מן השוק ולא להחעסך' במלואכם
שקבית חייב לעשות דברים שונים לעזרך השבת בנותו שהוא כבודו . חכמים הראשונים
טחם טי שהיה [*ב*] מפצל העצים לבשל בחן . וטחן טי שהיה טבש או מולח בשר או
נודל [*ג*] פחלילות או מליק נרות . וטחן טי שהיה יוציא וכונח דברים שון לאזרך השבת
ממקבל ומשקה אף על פי שאין דרכו בכך . וכל המרכיב בדבר זה חרי וזה מושוב:

*ישתכל (ג) להכין (ה) [ג] בעצמו שום דבר לזרבי שבת פדי לפניו, כי רב חסדא היה מתקף הירק דק דק, ורבה ורב יוסוף היו מבקעין עצים, ורב זירא היה מליק החושן, ורב נחמן היה מתכוון הפתית ומבעיס גלמים הארכיבים לשבת ומפענח פלי החל. (ה) גומחתו ילמוד כל אדם, ולא יאמר לא אמר ר' ברביי *מי זה הוא כבונו שמכביד השבת:

* ישתדל וכיו'. ברמג'ם איתא על דין זה בלשון 'חיב' לשקה לשונו בפרק ל': אָפַעֲלִפֵּי שְׁקָה אָדָם קָשֹׁוב בִּזְמָר וְאַיִן דָּרְכוֹ לְקָחֶךָם מִן הַשּׂוֹק וְלֹא לְהַתְּعַסֵּק בְּמַלְאָכֹת שְׁבָבִית, מִכְּבָר לְעַשְׂוֹת זְבָרִים שָׁהֵן לְצָרֶךָם הַשְׁבָּת בְּגּוֹפוֹ, שְׁקָה הוּא בְּבוֹדוֹ; תְּכָמִים הַרְאָשׁוֹנִים, מֵהָן מֵי שְׁקָה מְפַאֵּל הַעֲצִים לְבָשֶׂל בְּהָן, וְמֵהָן מֵי שְׁקָה מְבָשֵּל אוֹ מְולֵח בְּשָׂר אוֹ גּוֹדֵל פְּתִילוֹת אוֹ מְלִיקָנִיות, וְמֵהָן מֵי שְׁקָה יוֹצֵא וְקוֹנֵה דְּבָרִים שָׁהֵן לְצָרֶךָם מְשֻׁבָּת מְמַאֲכָל וּמְשֻׁקָּה עֲזִינָן בְּקָדוֹשָׁין מִ"א דְּקָאָמֵר שָׁם: מֵצָאת בָּו יָוֹתֵר מְבָשְׁלוּחוֹ. וְאַפְּשָׁר דְּלַהֲרַמְגָ'ם לְאֵי קָבֵן לְאוֹ חֹב גַּמָּור הוּא, אֶלָּא בְּעֵין חֹבֶה מִשּׁוּם כְּבָוד שְׁבָת, וִיסְכָּרֶת הַרְמָגָ'ם, לְאֵי קָבֵן לְאֵי קָיִן מְבָטְלִים כָּל הָנוּ אַמְוֹרָאִים תְּזַרְתֵּן עַבּוֹר זֶה, וּמְכַל מִקּוֹם לְאֵי הָנוּ זֶה חֹבֶה גַּמָּורָה, וְתַּדְעַ, ذְּלָא אַשְׁכַּח בְּגַמְרָא בְּשָׁם חֹבֶה כי אם על הַדְּלִיכָּה נֶר בְּשְׁבָת, בְּרַף כָּה עַמְדוּ בָּה, וְלֹעֲנֵנִין גַּי סְעוּדֹת, בְּרַף קִיז עַמְדוּ בָּה; וּמְכַל

שער הארץ

דחקמרא, מה שאין בן לענן שאר מקומות אם הוא פלמיד-חכם ונוגע לבטול חונה, ואיך עין: **טאל כב' (ט'ג)**

וניה מיטר בני-ישראל בחול הום אשר לא- ב' ב'
אחד וללא יטער וזהה במקומם אשר-יאמר להם לא-יעטן אתם אמר
לهم בני אל-יחי: "ונקbezו בני-יהודה ובנוי-ישראל בחלו ושם להם כ'
ראש אחד ועלו מ-הארץ כי גדור וום חרעאל: אמרו לא-תיקם נ-
עדי ולא-חוותיכם ר' גונע פרק ז'

והגבלה את הרים סביר לאמר השם י

לכם כלות בהר ונגע בקצוותם ביל-הנשׁ גַּדְעָן מות זיקת: לא-יתרע י' בז' ז' קייסקול פְּסָל אֲוִירָה זִרָה אֶמְבָה אֶמְאֵישׁ לֹא זִיהָה בקשות פְּרָל הַמָּה יְאַלְוָה בָּהָר:

וְאֵקֶר יְהוָה אֱלֹמֶת רַד הַאֲזֹן בְּעַם קָרְבָּנוּ כִּי
אֱלֹיהָנוּ לְדוֹתָות וְגַפֵּל מַפֵּשׂ רַב: וְגַם הַכְּנָנִים הַגְּשָׁשִׁים אֱלֹיהָנוּ כִּי
כִּי יְתַבְּשֵׂשׁ קָרְבָּנוּ כִּי יְהָה: נִיאֶקְרָב מַשָּׁה אֱלֹיהָה לְאַיִצְלָל הַסְּטָם
לְעַלְתָּה אֱלֹהָה פִּינְגִּי קִיְּאָתָה הַעֲדָתָה בְּנֵי לְאָמֶר תְּגַבֵּל אֶתְיָהָר
כִּי וְקָדְשָׁו: נִיאֶקְרָב אַלְיוֹן יְהָה לְחַדְדָּת וְעַלְמָת אָתָה וְאַבְרָהָן עַמָּן וְהַכְּנָנִים
סִי וְעַם אֱלֹיהָרָסּוּ לְעַלְתָּה אֱלֹיהָה קָרְבָּנוּ גָּם: וְיַרְדֵּן מַשָּׁה אֱלֹהָם:
הַעַם וְאֵקֶר אֱלֹהָם:

כטבָּה יְהוָה

וישבחת ביום השביעי מכל-מלاكتו אשר עשה:
ויברך אליהם את יום השביעי ויקדש אותו כי בושבת מכל-מלاكتו
אשר פרא אלהם לעשווות:

ארם קדרשו באור פניו של אדם לא דומה או רם כהו של ארם כל וסותו הטענת כטו שהוא וומתו פניו של ארם כאו רם כהו פניו של

בשכחה. נסיך קאצין (1880)

כמota שם מתיוזדים למעלה באחד, אף כאן אין מתיוזדים למטה בסוד של אחד, להיות עמהם למעלה אחד כנגד אחד. הקב"ה אמר, למעלה אין ישב על כסא כבודו, עד שג היא גנשית בסוד אחד במוות, להיות אחד באחד. והרי העמדנו הסוד של ה' אחד ושמו אחד.

ויקח אלהים את האדם ויניחו בגן עדן נבראשית ב' טה : מלמן
שנתן לו הקב"ה לאדם מצוות שבת, כתיב הכא "ויניחו בגן עדן" ובתינו
השם נויין ביום השביעי כתיב הכא "לעבדת" וכתיב הtam שמשו
ימים תעבד", כתיב הכא, "ולשמרה" וכתיב הtam שמר אט יום השבת
אתם ימיה (ט)

המלאה בז'גד? מלבד שיהא אדם אווכ אט המלאכה ואל יהיה שונא את המלאכה; בשם שהתורה נחנה. ברית כר' המלאכה נחנה בברית. שנאמר (שפטות כ) ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך ויום השכיעי שכת לה' אללה.

קבעת עתים. לפי טהרת גין נטען נדרן מלהט חסן דין דרן מהן דין מורה הוגדר לכהן עםיס מורה דרן קדוכן כלו ימתקן כל קיוס נדרן מהן:

רָאָה חַיִם עִמֵּ אִשָּׂאָה אֲשֶׁר־אָהָבָת כָּל־
יְמֵי תְּנִינָה הַבָּלָג אֲשֶׁר גַּמְנִילָךְ תַּחַת הַשְׁפֵּישׁ כָּל יְמֵי הַבָּלָג כִּי הוּא חִילָקָן
בְּחַיִים וּבְעַמְלָיו אֲשֶׁר־אָתָה עַמְלָתָה הַשְׁמָשָׁה:

לענין חוממותם להמתלנים ממנה עט ת"ת-חסיל בזק : כי כוון מלך נביס. אך נשית כניטיס תלך וזה קיים בטחן' נ המתלנים מן הגאות מנות ונעט' ב' פיעות טריים מסכתה שעז:

דע, דברת האלקי יש מצוות המקשרין ישראל לאביהם שבשמיים, ויש מצוות המקשרים ישראל ות לוה, בגין ציצית ותוטlein ומזווה — הן ממצוות המקשרין ישראל להשם יתברך, וגמilot חסדים ותרומות ומעשרות הנה מקשרין זה לזה. ונמשל זה יש בין שבת ליום טוב: — שבשבת הלא (שמות טז, כט) "אל יצא איש ממקוםו", והוזאה אסורה, ומלאכת אוכל נפש אסורה. ואם כן, כל איש ואיש בפנוי עצמו הוא, לבדוק הוא ישב וועסוק בתורה, שהנה מקושרים אל השם יתברך המרכז האמייחי, אשר כל ישראל הנה קיים נפרדיט המגיעים. למרכז אחד — הוא השם יתברך. ולסתיבת זה הנה קשורים ייחדיו^ו, כמו שאמרו במדרש רביה בני יעקב שעובדים לאיל אחד נקראים "נפש"^ז. אבל يوم טוב הוא מן המצוות המקשרין האומה זה לזה, לכן מלאכת אוכל נפש מותה. ואם יבואו אלף אורחים יאפה לחם, עד כי אמרו (פסחים מו, ב) האופה מיום טוב לחול (רביה אמר) אין לוקה (אמריבן): הוαι וחויז לאורחים. וכולם חייבים לעלות לרגל ולשםוח ולשםחת. לכן הורתה הוזאה והבערת, שאם לא כן לא יהיה מקושרים ומאוגדים זה לזה כאחד.

ובמד' (ילקוט ירושע ט') ויתקbezו יתדו להלום
עם יהושע אמר ابو בשם ר' אלעוזר בנו
של ר' יוסי הגלילי בשלשה מקומות והוא חולקים
באי עולם על הקב"ה אחד בדרך הפלגה שנאמר
ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים דברי
חרופין היו מישיחין אחר הקב"ה ואחד בימי נוג
ומוגוג שנאמר יתיצבו מלכי ארץ ורוננים נסדו יחד
על ה' ועל מישיחו ואחד בימי יהושע שנאמר
ויתקbezו להלום עם יהושע ועם ישראל פה אחד
מהו פה אחד שחלקו על הקב"ה שנאמר בו שמע
ישראל ה' אלהינו ה' אחה. וביאר עניין זה, כמו
שאמרנו כי לכך היו חולקים על הש"י שהוא אחד,
כי עתה נעשו האומות הרבה כאשר נפלנו בדרך
הפלגה, ולקח הש"י את אברהם אשר בחר בו לפיו
שהוא אחן.

ואנו האומות שהם רבים כי או נפלגו
והיו רבים, ומכח רבים אשר הרבי מתנגד לדבר
שהוא אחד והוא חולקים על יהדותו של עולם. וככאשר
נכנסו לארץ נפסלו כל הארצות מן הדברו והיתה
השכינה בארץ, והיה או האחדות יונת בעולם
כאשר היה בעולם ארץ יחידה שבת היה הדברו
מן תשי שטוא אחד. ולשיבך ואשיותו שיש בוגם
הרבי מתנגדים לאחדות שמו יתברך. ולימות
המשיח שאו היה הוא יתברך אחד ושמו אחד
לגמר, או יתגנוו העבוטין שהפטדרים על אחדות
יתברך, כלל הדבר אשר היה בעולם אחדות
יתברך, או העכומין שיש בוגם דברי היה מתנגדי